

ระวิวาง
อา
ดา
จัง
กับ
ชิมามุระ
มุระ

2

เรื่อง ฮิโตะมิ อิรุมาะ
ภาพ บบ
แปล บันสนันท์ เจริญสุวรรณ

ไลท์โนเวล ลำดับที่ 3

ระหว่าง อาดาจิ กับ ชิมามุระ ๒

เรื่อง: ฮิโตมะ อิรุมะ

ภาพ: นน

แปล: มนต์มันท์ เจียรสุวรรณ

Adachi to Shimamura vol.2

©HITOMA IRUMA 2013

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวน ตลปวิบัติทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-195-2

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2562

ที่ปรึกษา: อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิวาซากิ

บรรณาธิการ: ปุณชกริกาน นภธรวาทล

ศิลปกรรม: สุธินันท์ สัมมณี

พิสูจน์อักษร: อรพิมล ผิวหอม

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณีย์ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **Magenta** ในเครือบริษัทคาโดคาเวะ อมรินทร์ จำกัด
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 265 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้ากลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอันเนื่องมาจากโรงพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ **PHOENIX NEXT**

‘ชิท้อพได้หรือเปล่า’

พอส่งเมลแบบนั้นไปก่อนออกจากบ้าน ถัดจากนั้นสองนาทีก้อดาจก็โทรเข้ามา ฉันขยับเลื่อนสายสะพานกระเป่ากีฬาบนไหล่ พลังกตรับโทรศัพท์ แอบมองโถงทางเดินจากในห้องก็เห็นแม่กำลังเดินวนไปวนมา จึงคิดว่าน่าจะมีเวลาเหลือเพื่อ เสียงของอ้อดาจดังขึ้น

“เมลเมื่อก็มันอะไรกัน”

“เอ๊ะ ก็ตรงตัวนั่นแหละ สงสัยว่าเธอชิท้อพได้รึเปล่านะ”

ฉันลองถามขณะเอนพิงกำแพงข้างประตู มันไม่ใช่คำถามที่ถึงขนาดต้องโทรไปคุย พอมีคนโทรมาก็เลยรู้สึกลำบากใจนิดหน่อย ฉันไม่ได้เตรียมเรื่องคุยไว้เลย เวลาคุยโทรศัพท์กับคนอื่นมักเผลอคิดแบบนั้นทุกที เคยมีคนบอกเหมือนกันว่านิสัยแบบนี้มันพิลึกจริงหรือเปล่านะ

“ชิท้อพเธอ เอ่อ...”

เสียงของอ้อดาจไกลออกไป รอสักพักเสียงก็กลับมา

“ทำได้แล้ว”

อ้อดาจรายงานผล เหมือนเธอจะไปลองทำดู จะเรียกว่าชื่อตรงหรือเอาจริงเอาจังดีนะ

“เอ่อ...ก็ทำได้อยู่หรอก แล้ว?”

“เงิงไปเลย”

ฉันหนีบโทรศัพท์ไว้ก่อนปรบมือ อะไรกัน ทำได้เธอเสีย แอบเสียดายที่อดเจอพวกเดียวกัน

“ความจริงแล้วฉันนะ ถ้าไม่มีใครกดขาให้ก็ทำไม่ได้แหละ”

“งั้นเธอ”

“งั้นแหละ”

ลองลูบแถวท้องผ่านเนื้อผ้า แม้ไม่มีเนื้อส่วนเกิน แต่ก็ไม่มี
กล้ามเนื้อเลยสักนิดเหมือนกัน

หลังจากล้มตัวลงนอนบนฟูกแล้วลุกขึ้นมาได้ยังงั้นนะ
แปลกจริงที่ปกติทำได้โดยไม่คิดอะไร น้องสาวฉันยังทำได้เลย ขึ้น ๆ
ลง ๆ...เออเนี่ย ฉันมีหน้าอกมากกว่าด้วยสิ

“งั้นเธอ...แค่นี้?”

“อืม แค่นี้แหละ บาย”

แล้วฉันก็ตัดสายไป พอวางสายไปแล้วกึ่ง ๆ บทสนทนา
เมื่อกี้มีมันอะไรกันเนี่ย

ควรคุยอะไรอีกสักหน่อยไหมนะ แต่ไม่มีเรื่องคุยด้วยสิ
อาตาจเองก็ไม่ใช่คนช่างพูด น่าจะไปเพิ่มเวลาเดดแอร์เสียเปล่า ๆ
แล้วจากนั้นฉันต้องออกไปข้างนอกด้วย

ดูคล้ายกำลังหาข้อแก้ตัว แต่ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองรู้สึกผิด
เรื่องอะไร อาจไม่มีอะไรแบบนั้นตั้งแต่แรกแล้วก็ได้ ขณะกำลังคิดว่า
เจออะไรคลุมเครืออีกชวนหงุดหงิดเหมือนกันแฮะ “จะไปแล้วนะ!”
ฉันก็ถูกเรียกพอดี บ่ายวันนี้แม่จะพาไปที่สปอร์ตยิม ถึงภาษาญี่ปุ่น
จะเรียกแปลก ๆ ก็เถอะ แต่ฉันก็ออกจากบ้านไปด้วยความแค้นแค้น
อันแรงกล้า

ถ้าอายุไม่ถึงสิบแปดจะสมัครเป็นสมาชิกสปอร์ตยิมไม่ได้
แต่หากเป็นการทดลองใช้หนึ่งวัน แค่มิตัวก็พอแล้ว เห็นว่าแม่ซื้อตัว
ได้ในราคาพิเศษเพราะเป็นสมาชิกของโรงยิม แล้วไม่รู้ทำไมแม่ถึงให้
ตัวหนึ่งใบกับฉัน จึงตั้งใจว่าจะลองไปดู

เหตุผลที่อยากลองไปก็ไม่มีอะไรมาก ให้พูดก็คือเพื่อแก้เบื่อ
อยู่บ้านไปก็ไม่มีอะไรทำนอกจากเล่นกับน้องสาว ไม่ก็อ่านหนังสือ
เวลาว่างก็นั่งเหม่อ ฉันเลยคิดขึ้นมาว่า งั้นลองเอาเวลานี้มายืดเส้น

ยิตสายลั๊กหน้อยแล้วกัน แม้การออกกำลังกายแค่วันเดียวจะไม่มีผลอะไรเลยก็เถอะ

ที่บ้านมีจักรยานแค่คันเดียว แต่เพราะถูกห้ามซ้อนสองก็เลยให้พ่อขับรถไปส่ง เมื่อข้ามสะพานใหญ่ฝั่งย่านการค้าและผ่านสนามกีฬาของเมือง จะเห็นป้ายสีฟ้าขาว ชื่อของยิมถูกเขียนไว้ด้วยภาษาอังกฤษบนป้ายซึ่งมีโทนสีที่ชวนให้นึกถึงโพคารีสเวทตรงข้ามถนนฝั่งซ้ายมือมีลานจอดรถ ด้านหน้าทางเข้ายิมฝั่งขวาก็มีลานจอดรถ แต่ตรงนั้นเต็มเรียบร้อยแล้ว ลานจอดรถฝั่งซ้ายก็เกือบเต็มแล้วเหมือนกัน ชวนให้รู้สึกว่ที่นี้เต็มไปด้วยคนว่างงานมากกว่าจะเป็นที่นิยมเสียอีก

พอจอดรถตรงหน้าทางเข้า ทันทีที่ฉันกับแม่ซึ่งนั่งข้างคนขับลงจากรถเรียบร้อย พ่อก็รีบออกรถไปเลย เห็นว่าแม่ชักชวนแล้ว แต่พ่อก็ไม่คิดจะมาออกกำลังกายด้วยกัน ให้เหตุผลว่า ‘ผลตรวจร่างกายของบริษัทบอกว่าไม่มีปัญหาอะไร ไม่ต้องไปก็ได้’ ปัญหามันอยู่ที่ตรงนั้นหรือไงกัน

“เฮ้ย ไปกันเถอะ”

แม่คงหัวไหล่ข้างขวาพร้อมเอ่ยเรียก “ค่า ๆ” ฉันตอบก่อนเดินตามหลังไป

กระเป๋ากีฬาก็ฉันใช้อยู่เป็นของตกทอดจากแม่ เติมไปด้วยรอยขีดข่วนและรอยเปื้อน ขอบกระเป๋าย่นยุ่นเหมือนเชือกยางยิตยาน ฉันจับขอบกระเป๋าชั้นขณะเดินเข้าไปด้านใน

ผ่านประตูอัตโนมัติไปจะเจอเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ในทันที พนักงานหญิงสองคนสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีขาวย แม่แสดงบัตรสมาชิก ส่วนฉันก็แสดงตัวให้พนักงานคนหนึ่งดู แล้วเราก็ได้สายรัดข้อมือสีฟ้าซึ่งคล้องกุญแจไว้เป็นการแลกเปลี่ยน มีตัวเลขกำกับไว้ด้วย ของ

ฉันเป็นเลข 83 คุณเหมือนจะเป็นกฏแฉลือกเกอร์นะ ฉันแอบคิดว่ามีอะไรที่ทำให้นึกถึงเลข 83 บ้างไหม แต่ก็คิดอะไรไม่ออกเลย พวกตัวเลขที่เชื่อมโยงกันก็ไม่มี

“จะให้อธิบายเรื่องภายในโรงยิมใหม่คะ” พนักงานเอ่ยถาม แต่นั่นก็ปฏิเสธไป “ไม่เป็นไรคะ” ซึ่งเกี่ยจยีนที่อพงคำอธิบายนะ

เมื่อเลี้ยวซ้ายตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ก็เห็นครอร์ทเทนนิส อยู่หลังประตูกระจกด้านใน คุณป้าวัยกลางคนกำลังตีได้ลูกบอล สีเหลืองเสียงดังปึกๆ คงฝึกอยู่ละมั้ง กลุ่มคนที่คงเป็นเพื่อนของแก กำลังดูอยู่ด้วย นี่ก็เป็นแก๊งคุณป้าเหมือนกัน ถัดไปจากตรงนั้น กลุ่มคนที่นั่งล้อมวงอยู่บนโซฟาสีแดงตรงหน้าฉันก็มีแต่คุณลุงคุณป้า ฉันจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าทุกคนที่ผ่านตาไปมีแต่วัยกลางคนหรือคนแก่ ทั้งนั้นเลย แม้การที่ไม่มีเด็กวัยสิบกว่าปีจะเป็นเรื่องปกติก็เถอะ แต่ที่นี่แทบไม่เห็นคนวัยยี่สิบสามสิบเลยด้วยซ้ำ เป็นไปตามที่แม่เล่าให้ฟัง เยียบ อายุเฉลี่ยของสมาชิกที่นี่เท่าไรกันนะ

ฉันเดินผ่านมุมขายชุดว่ายน้ำและอุปกรณ์เล่นเทนนิส ก่อนถอยตรงเข้าตรงหน้าล็อกเกอร์ ส่วนแม่นั้นล่องหน้าไปก่อนแล้ว โดยทิ้งฉันไว้ข้างหลัง แม่เป็นคนนิสัยแบบนี้แหละ มักยืนอยู่ข้างหน้า ไกลๆ แล้วคอยกวักมือเรียกคนอื่นเสมอ ฉันเปิดล็อกเกอร์หมายเลข 83 ซึ่งอยู่ทางซ้ายก่อนวางรองเท้าเข้าไปเก็บ จากนั้นจึงขึ้นบันได ไปชั้นสอง ก่อนสะดุดตากับอุปกรณ์ต่างๆ เห็นเครื่องออกกำลังกาย สีดำมากมาย ให้ความรู้สึกเป็นยิมของแท้

ลู่วิ่งลืบเครื่องเรียงรายข้างกำแพง ทุกเครื่องทำงาน ด้วยความเร็วและความลาดเอียงที่ต่างกัน เรียกเหงื่อจากเหล่า วัยกลางคนได้เป็นอย่างดี แต่ละเครื่องมีจอทีวีติดตั้งไว้ ซึ่งตอนนี้ กำลังฉายละครยามเที่ยง ห้องด้านในมีกลุ่มคุณป้ากำลังเดินแอโรบิก

ฉันเหลือบมองพวกเขาด้วยหางตาขณะเดินไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ระหว่างทางสัมผัสได้ถึงสายตาของกลุ่มคนดูตาทั้งหลายที่มองมา นึกอยากเข้าไปถามจริงๆ ว่าจะมองกันทำไมนักหนา

ฉันเก็บกระเป๋าที่พาไว้ในล็อกเกอร์ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนเปลี่ยนไปใส่ชุดออกกำลังกายที่พกมาด้วย มัดผมเป็นหางม้า หลวมๆ จงใจเมินเครื่องชั่งน้ำหนักที่ตั้งอยู่ระหว่างทางก่อนเดินผ่าน มันไปอย่างรวดเร็ว แม้ยังเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่เสร็จทั้งที่เข้ามาในห้อง ก่อนแท้ๆ ฉันบอกแม่ว่าฉันไปก่อนนะ แล้วก็เดินออกไปข้างนอก

ฉันกลับไปยังชั้นสองซึ่งมีเครื่องออกกำลังกายตั้งอยู่ พอแอบมองก็พบว่าด้านในฝั่งขวาปูเสื่อเอาไว้ ข้างกันมีลูกบอล ขนาดต่างๆ เห็นคนกำลังยืดเหยียดสองขาแล้วสะบัดไปมาซ้ายขวา โดยหนีบบอลลูกหนึ่งไว้ตรงหว่างขา ท่านั้นดูน่าจะเจ็บตรงสี่ข้าง ไม่รู้ทำไมฉันจึงคิดว่าฮิโนะน่าจะถนัดการออกกำลังกายท่านั้น

ชั้นสองมีมุมขายเสื่อเช็ดและเสื่อ รู้สึกประทับใจความหัวการค้า ที่พยายามหาทางขายของในทุกโอกาสจริงๆ ฉันไม่เคยตามตื้อใครหรือ อะไรขนาดนั้น และไม่คิดจะตามด้วย

ขณะที่ฉันยืนนิ่งมองไปรอบด้านคิดว่าควรทำอะไรดี จังหวะนั้น ก็มีคนลงจากลู่วิ่งพอดี ฉันเลยจะลองเล่นดู จัดการตั้งค่าเอาลวกๆ แล้วออกตัววิ่งสู้อึด แต่แล้วฉันก็ผ่นความเร็วในทันทีเพื่อเดินเฉยๆ ผ่านไปประมาณห้านาทีก็รู้สึกว่ามีไหวแล้ว ฉันจึงหยุดเครื่อง

เจ็บสี่ข้างจนรู้สึกแย่มาก แต่วางฟอร์มทำที่เป็นสบายๆ

“เฮ้อ ใช้ได้เหมือนกันนี่เรา”

“ยัยลูกบ๊อง”

แม่ตบหัวฉัน ไม่รู้ว่ามาอยู่ตรงนี้เมื่อไหร่ อาจเพราะออกกำลังกายเป็นประจำจึงเหวี่ยงข้อมือได้เฉียบคมจนรู้สึกเจ็บเอาเรื่อง

“เพราะเกรดที่โรงเรียนย้ำแยมด้วยแหละนะ”

โฮวรวว...แม่ถลิ่งร้องให้ ชูดอกกำลังกายแขนสั้นไม่มีที่ให้
เช็ดน้ำตาแท้ๆ ยังอุตสาห์ทำทำใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาได้อีก แล้วเกรด
ที่โรงเรียนกับการออกกำลังกายไม่พอมันมีอะไรเกี่ยวกับตรงไหน
หมายถึงเรื่องของความมุ่งมั่นหรือเปล่า

“ปกติที่นี้ก็ไม่ค่อยได้เจอวัยรุ่นนออยู่แล้ว ขอแม่เห็นอะไรดีงาม
กว่านี้หน่อยสิ”

“ไม่เกี่ยวกับอายุสักหน่อย”

พอมองไปรอบตัวก็เห็นคนสูงอายุนระดับเรียกว่าคุณปู่ก็ยังได้
กำลังยกบาร์เบลสุดแรงเกิด

“ลูกนี่ชี้เกียจมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นะ...น่าจะใช้ อิม”

ทำไมถึงจำเรื่องสมัยก่อนของลูกสาวไม่ค่อยได้ล่ะ แม่คนนี้...
เอาเถอะ ฉันเองก็เล่าให้คนอื่นฟังไม่ได้เหมือนกันว่าเมื่อก่อนตัวเอง
เป็นคนยังไง แม้จะพอจำได้อย่างไม่ปะติดปะต่อ แต่รายละเอียดนี้
ลืมไปหมดแล้ว

ก็จริงที่ฉันไม่ใช่เด็กที่มีอะไรโดดเด่นขนาดให้เขียนลงสมุดพก
ในหนังสือรุ่นมีมุมให้อาจารย์เขียนความคิดเห็นสั้นๆ ตอนนักเรียน
แต่ละคน ฉันเป็นเด็กประเภทที่ทำให้อาจารย์ลำบากใจเพราะไม่รู้
จะเขียนอะไรลงไป และสุดท้ายฉันก็จำไม่ได้ว่าอาจารย์เขียนอะไรให้

“เจ้าเครื่องนี้ล่ะ มันต้องใช้แบบนี้”

แม่ขึ้นไปบนลู่วิ่งแทนฉัน โดยปรับให้ลาดเอียงมากขึ้น
ก่อนตั้งต้นวิ่งเร็วจี้

วิ่งเต็มกำลังด้วยความเร็วแบบนั้น จะวิ่งต่อไปได้สักกี่นาที
กันเชียว ฉันตัดสินใจเียนมองเพราะรู้สึกว่ามันน่าสนุกดี

“ว่าแต่ลูกได้ไปโรงเรียนตลอดรีเปล่า”

แม่วิ่งพลางเอ่ยถาม แล้วกดปุ่มทีวีไปด้วย เป็นคนที่ทำอะไร
เยอะแยะดีจริงๆ

แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อน สนเรื่องน่ารำคาญที่แม่ยกขึ้นมาพูด
ดีกว่า

“หนูก็ออกไปเรียนทุกวันไม่ใช่เหรอ ชุตนักเรียนใส่”

“ก็ไม่ได้หมายความว่าลูกจะไปเป็นโรงเรียนจริงๆนี่”

แม่หรีตามองด้วยสายตาจับผิด พอถูกจ้องแบบนี้ก็ยกอยาก
สารภาพออกไปว่า ขอโทษค่ะที่เป็นเด็กไม่ดี ทั้งที่บอกว่าไปโรงเรียน
ตลอดก็พูดจริงๆ นี่คงเป็นแรงกดดันของคนเป็นแม่สินะ

“ไปนะ ไปตลอดเลย”

ฉันพึงรวรวจับลู่วิ่งพลางหลบตาสร้างทำเป็นดูทีวี

ฉันไม่ค่อยมีโอกาสได้คุยกับแม่สองคนเท่าไรนัก แต่ก็เชื่อว่า
โหยหาช่วงเวลานี้นักหนา ไม่ชอบใจขนาดคิดขึ้นมาเลยว่า รุ่งนี้ไม่น่า
มาด้วยเลย ความสัมพันธ์ของฉันกับพ่อแม่ก็ประมาณนี้

แม่ยังคงวิ่งต่อไป ออกแรงวิ่งเต็มกำลังอย่างคงที่ ไม่เชิดคางขึ้น
ซ้ำยังแกว่งแขนได้สม่ำเสมอ ดูกระชุ่มกระชวยกว่าคนที่วิ่งไม่กี่ก้าว
ก็หอบแฮกๆอย่างฉันเยอะ

“ถ้าไม่ตั้งใจไปโรงเรียน ลูกจะลำบากนะ คนรอบข้างด้วย”

ดูเหมือนแม่จะไม่เชื่อที่ฉันพูดเลย เพราะเป็นพ่อแม่หรือเปล่า
นะ ถึงได้มองเรื่องแบบนี้ออก

“คอยสอนมาตั้งนานแล้วทำไม ว่าอย่าโตมาเป็นภาระของคน
รอบข้าง”

“รู้แล้ว จำได้น่า”

แล้วการเทศนาก็เริ่มต้นชะงั้น ที่ชวนฉันมาคงเพราะแบบนี้
ละมั้ง นึกถึงตอนที่แม่สอนน้องเซียงหยอกล้อว่า ‘อย่าโตมาเป็นแบบ

พี่สาวนะ’ ฉันก็แทบหลุดหัวเราะออกมาเฉย
แม้จะวางน้ํานี้ แต่แม่ก็เป็นห่วงฉันจริง ๆ
เข้าใจแหละ แต่ฉันยังอยู่ในวัยฮอว์โมนพุ่งพล่านเกินกว่า
จะยอมรับทุกสิ่งได้ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียว
ฉันชกหัวตัวเองกับลู่วิ่งเบา ๆ ก่อนผละห่างออกมาด้วยแรง
สะท้อน

“จะไปไหนนะ”

“ไปออกกำลังพอเป็นพิธี แล้วก็ไปว่ายน้ำ”

“ไม่รู้จักอดทนเอาซะเลย”

ตอนนี้แม่อังยังวิ่งอยู่ ฉันโบกมือให้ก่อนหนีจากมา
ไต่ย่นว่ายมีสระว่ายน้ำ ฉันเลยตั้งใจว่าจะไปลอยน้ำ
สบาย ๆ สักหน่อย

หลังจากออกกำลังกายที่ชั้นบนพอเป็นพิธีตามที่ประกาศไว้
ฉันก็กลับเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อ แม้ไม่ได้ออกกำลังกายอย่างจริงจัง
หน้าผากกับกลางหลังกลับเหงื่อโชกไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เริ่มปวดแขน
สองข้างขึ้นมาเลย แดมยังเจ็บสี่ข้างเพราะพยายามออกกำลังกาย
เสริมหน้าท้องซ้ำ ๆ เพื่อที่จะชิท้อพีให้ได้ อาจเป็นเพราะหนีลูกบอล
แล้วสะบัดขามากไปหน่อย แดมไม่ได้ยืดเส้นก่อนและหลังออก
กำลังกายด้วย พุงนี่คงปวดกล้ำมเนื้อ...ไม่สิ ฉันยังเด็กอยู่เลย
ไม่เป็นไรหรอก ฉันคิดในแง่บวกแล้วกลับเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

ฉันเปลี่ยนไปใส่ชุดว่ายน้ำที่หยิบออกมาจากกระเป๋ากีฬา
ในล็อกเกอร์ แม้จะเรียกว่าชุดว่ายน้ำ แต่เป็นตัวที่ซื้อตามที่โรงเรียน
กำหนด เด็ก ม.ปลายที่ไม่มีโอกาสไปเที่ยวทะเลกับครอบครัวก็มี
ได้แค่นี้แหละ

ฉันใส่หมวกว่ายน้ำด้วย เก็บผมใต้หมวกได้ยากกว่าเดิม

ชัดเจนเลยว่าผมยาวกว่าเทอมแรก ฉันมุ่งหน้าสู่สระว่ายน้ำจากอีก
ประตูหนึ่งของห้องเปลี่ยนเสื้อ เดินสวนกลุ่มคนป่าที่เสร็จจากการ
เดินแอโรบิก เดินออกไปก้าวหนึ่งก็ได้กลิ่นคลอรีนเตะจมูก ผ่าเชื้อ
ได้แรงกว่าสระที่โรงเรียนมาก ชวนให้นึกถึงฤดูร้อนทั้งที่ใกล้เข้า
ฤดูหนาวแล้ว ฉันก้าวลงบันไดพลางร้องครวญกับกลิ่นฉุนกึก ทันทีที่
ลงถึงบันไดขั้นต่ำสุดแสงสลัววาง แสงสว่างจากอีกฟากของบานประตู
ก็ลอดเข้ามา

มีคำแนะนำให้ผ่าเชื้อที่เท่าตั้งแต่ก้าวแรกนับจากเปิดประตู
บานเลื่อน ฉันแห่น้ำยาฆ่าเชื้อจนถึงข้อเท้า อุ่นแปลก ๆ รู้สึกตกใจ
นิดหน่อยเพราะของที่โรงเรียนเย็นเจี๊ยบ เมื่อล้างตัวด้วยฝักบัวแล้ว
ฉันก็มุ่งหน้าไปทางสระว่ายน้ำ

“ดีจริง ๆ ที่เข้าเป็นสมาชิกที่นี่...หึ ๆ นาน ๆ ที่ผมเองก็โอเค
ดีเหมือนกันนะเนี่ย”

จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงใครสักคนพูดขึ้นจนสะดุ้งโหยง เมื่อก้มลงมอง
บริเวณซึ่งคล้ายกำแพงอิฐบล็อก ก็เห็นผู้ชายผมสีทอง มีรอยกระ
เล็กน้อยบนจมูก กำลังนั่งหัวเราะเงี้ยวอยู่ตรงนั้น

พร้อมจ้องมองพวกเด็กผู้หญิงในคลาสว่ายน้ำซึ่งกำลังว่ายน้ำอยู่
ที่ลู่วาสุดของสระ

ว้าย

หน้าตาที่ไม่แย้ แต่แววตาดูน่าคลื่นไส้ไปนิด ไมสิ ควรเรียกว่า
น่าขยะแขยงละมั้ง การทำตาทเหยีคล้ายมองแสงเจิดจ้าพร้อมรอยยิ้ม
รื่นเริงแบบนั้นนั่นแหละที่พิลึก

อาจเพราะสัมผัสได้ถึงสายตาของฉัน ผู้ชายคนนั้นถึงได้
หันกลับมา ว้าย ตอนมองเด็กยังทำสายตาเป็นประกายเหมือน
เฝ้ามองสิ่งล้ำค่า แต่พอหันมามองฉันเท่านั้นแหละ แววตาก็กลับ

ไว้อารมณ์ในทันใด เป็นแววตาแบบเดียวกับตอนมองวิวนอกหน้าต่าง
ที่เคยเห็นจนเอียน แม้จะสวยแต่ไม่มีอะไรน่าสนใจ พอเห็นความ
แตกต่างสุดขั้วนั้นแล้วก็ชวนให้คิดว่าหมอนั้นต้องเป็นพวกชอบเด็ก
ไม่กี่โรครจิตแน่ๆ

“โอ๊ะ”

เขารีบเบนสายตาลกลับไปมองพวกเด็กผู้หญิงอีกครั้ง คล้าย
เสียดายเวลาอันมีค่า

น่าจะเป็นโรครจิตแล้วแหละ อย่าเข้าใจผิดคิดว่า ฉันรีบถอยห่าง
ก่อนลงสระ

ขอบสระด้านซ้ายมีบันไดกับราวจับ ฉันจึงหย่อนตัวลงน้ำ
ตามแนวขอบ ฝั่งซ้ายเป็นลู่อำหรับเดินในน้ำ ตอนนีกลุ่มผู้สูงอายุ
กำลังเดินไปเดินมา มองๆ ไปแล้วก็เหมือนงานเทศกาล ไม่ก็พิธีกรรม
อะไรสักอย่าง ฉันปะปนไปกับคนกลุ่มนั้น

อุณหภูมิของน้ำไม่ต่ำเกินไป สมเป็นสระน้ำอุ่น แต่ใจฉันอยาก
ให้น้ำเย็นกว่านี้อีก เพราะผิวกายร้อนผ่าวด้วยเพิ่งออกกำลังกายมา
ฉันตีน้ำให้กระเพื่อมครั้งหนึ่งก่อนหย่อนตัวลงจนถึงคาง กลิ่นคลอรีน
ที่ไม่เคยคุ้นชินพุ่งถึงปลายจมูก

“...”

ไม่ได้คิดไปเองเลย ดูเหมือนฉันกำลังเป็นจุดสนใจแม้กระทั่ง
ที่นี่ เพราะชุดว่ายน้ำของโรงเรียนนั้นเธอ หรือเพราะอายุ คงมีคน
ที่ชอบการเป็นจุดสนใจ แต่สำหรับฉันแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นได้แค่เพียง
ความรู้สึกไม่สบายใจเท่านั้น แอบคิดอยู่หน่อยๆ ว่าเป็นเพราะฉัน
สะเพร่าเอง ถูกทุกคนจับจ้อง หรือก็คือโดดเด่น ที่นี้ไม่ใช่ที่ที่ฉัน
ควรมาเลย

ฉันย่อตัวลงเดินเอื่อยๆ อยู่ในน้ำ คุณตาผู้ขี้ขางๆ ว่ายน้ำแข่งไป

พาให้คลื่นกระเพื่อมเข้าไปโผล่กับปาก ฉันยึดตัวขึ้นพลางเช็ดหน้าเช็ดตา ทำไม่ได้แม้กระทั่งหนีไปซ่อน

ควรชวนอาดาจิมาหรือเปล่านะ แต่ดูเธอไม่ใช่คนที่ตั้งใจมาที่แบบนี้เสียด้วยสิ คลับคล้ายคลับคลาว่าไม่เคยเห็นอาดาจิทำหน้าที่ตาสดใสเวลาอยู่ในสถานที่ที่มีคนเยอะ ๆ เลย แถมดูเหมือนเธอไม่เคยเข้าเรียนวิชาว่ายน้ำด้วยซ้ำ

ขณะที่ฉันเดินไปเรื่อย ๆ ท่ามกลางคุณตาคุณยายคล้ายถูกพัดพา ก็พอดีเห็นผู้ชายโรคจิตเมื่อกี้กระโจนลงสระ พี่แกจูงลู่วิ่งคลาสเรียนว่ายน้ำฝั่งขวาสุดด้วย สัมผัสได้ถึงความจริงจังเลยทีเดียวนะ หรือควรเรียกว่าคุณเคยดีล่ะ เขาเลื่อนแว่นตากันน้ำที่คาดหน้าผากไว้ลงมาให้เข้าที่ก่อนว่ายออกไป

ไอ้โห ตาโรคจิตนี่ว่ายเร็วจัง แม้คนที่ว่ายน้ำอยู่จะมีแต่วัยกลางคน ไม่ก็วัยคุณปู่ แต่ดูเหมือนจะว่ายเร็วเอาเรื่องทีเดียว เขาว่ายท่าฟรีสไตล์ไปจนถึงสุดขอบของอีกฝั่งหนึ่งในพริบตาเดียว ก่อนตะโกนแหว่งเพื่อกลับลำทันทีโดยไม่พักหายใจ ยังคงรักษาความเร็วได้สม่ำเสมอด้วยท่าฟรีสไตล์ ดูไปดูมาก็สนุกดีเหมือนกัน

แต่จ้องดี ๆ ก็พบว่าท่าว่ายน้ำของพี่แกแปลกพิลึก เอียงคอกแปลก ๆ ใจชอบกล อืม...ฉันลองสวมแว่นตากันน้ำก่อนย่องตัวลงเพื่อดำดูใต้น้ำ พอฝ้าสังเกตตาโรคจิตจากใต้น้ำดูแล้ว จึงตระหนักได้ถึงธาตุแท้ของความผิดปกติ

เขาไม่ยอมหันคอเลย

อ้อ...นี่เอง

แม้จะว่ายน้ำอย่างหนักหน่วงแค่ไหน เขาก็จ้องมองไปทางกลุ่มเด็กผู้หญิงตลอดเลย

ช่างแน่วแน่จริง ๆ ปล่อยให้คอเคล็ดไปเลยคงดีต่อสังคม

มากกว่าละมั้ง รู้สึกเอือมระอาเล็กน้อย แต่สัมผัสได้ว่าโลกนี้ช่างกว้างใหญ่ มีผู้คนมากมายหลายประเภท หากมองโลกจากจุดที่ห่างจากตรงนี้ไปสักหน่อย คงเห็นว่าพวกเราเป็นเพียงกลุ่มคนสุดพิลึกพิลั่น แต่ไม่รู้ว่าตัวเองประหลาดเท่านี้เอง และคนแบบนี้ก็ดูออกง่ายในสายตาใครหลายคน พยายามอย่าเข้าใกล้จะดีกว่า

ขณะกำลังเดินอยู่ก็พบว่าหนึ่งในทั้งหมดหกลู่วัยคนแล้วฉันเลยหนีไปตรงนั้นซะเลย ลู่นั้นเป็นลู่อำหรับว่ายน้ำ เห็นเขียนไว้ว่าเป็นลู่อำหรับการว่ายน้ำระยะสั้น แต่ฉันก็ทำเหม็นแล้วปล่อยตัวให้ลอยไปบนผิวน้ำ

ฉันไม่มีอารมณ์อยากว่ายน้ำ หลังจากเลื่อนแว่นตากันน้ำขึ้นไปเหนือดวงตาแล้วก็กางแขนขาออกกว้าง

หากเงยหน้ามองเพดานก็จะทำให้ตัวเองเลิกสนใจสายตาคนรอบข้างไปเอง แสงไฟเจ็ดจำจนต้องหลับตาลง พอทำแบบนี้ประสาทสัมผัสยิ่งรู้สึกได้ถึงแรงสั่นกระเพื่อมของร่างกาย คลับคล้ายกำลังลอยละล่องอยู่ท่ามกลางความมืดมิด หาใช้ในน้ำแต่อย่างใด

ท่ามกลางเสียงน้ำสาตกระเซ็น ได้ยินเสียงของแม่ลอยเข้ามาปะปน อย่างสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นนะ นั่นคือคำที่แม่คอยย้ำฉันหนักหนา แม่สอนเช่นนั้นโดยอิงจากความเดือดร้อนที่ฉันทำกับคนในครอบครัว

การลอยอยู่ตรงนี้ไปสร้างความเดือดร้อนให้ใครชั้นหรือ ฉันแค่สนุกกับการได้ห่างจากแรงโน้มถ่วงบ้างสักเล็กน้อย การโดดเรียนก็เหมือนกัน ฉันแค่อยากหลบหนีจากห้องเรียน...สถานที่น่าอึดอัดจนหายใจไม่ออกคล้ายกันบ่อน้ำ ปราศจากอาการติดขัดทั้งปวง ต่อให้ไม่มีฉัน คาบเรียนก็ยังคงดำเนินต่อไป แม้จะคิดว่าอยู่แบบนี่ดีแล้ว

แต่คำว่าสร้างความสะดวกหรือของแม่คงมาจากความเป็นห่วงที่ฉัน
จะโตไปเป็นคนไม่เอาไหนในอนาคต แม่ทนให้ฉันใช้ชีวิตโดยหลบ
อยู่หลังการคุ้มกันของผู้ปกครองภายในบ้านหลังนั้นตลอดไปไม่ได้
เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละ

และตัวฉันในตอนนี้อะไรก็ไม่ได้แย่งว่า นี่มันชีวิต
ของฉัน ไม่ต้องมายุ่ง

ขณะเดียวกันฉันก็คิดว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้วเมื่อขึ้น ม.ปลาย
แต่สุดท้ายฉันก็ยังเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบไม่มากพอละมั้ง
อย่างน้อยก็ในสายตาของผู้ใหญ่

ฉันลืมตาก่อนสวมแว่นตากันน้ำ แล้วจึงคลายแรงทั้งหมด
จากร่างกาย

ผ่อนคลายหายใจพร้อมคำดิ่ง ปล่อยลมออกกลับคล้ายละทิ้ง
ห่วงใยประจำตัว ฉันได้รับการปลดปล่อยแม้ตัวหนักขึ้น แหงนหน้า
มองฟองอากาศขณะจมนั่งตราบจนแผ่นหลังแนบสนิทพื้นสระ

แหงนมองขึ้นไป เห็นสีของผิวน้ำเป็นสีฟ้าคล้ายพื้นสระ
อาบย่อม

สีฟ้าน้ำทะเลซึ่งชวนให้นึกถึงฉลากน้ำแร่ที่อาดจืดดี

แสงสะท้อนของสีนั้นช่างดูเลอค่าอย่างไร้สาเหตุ เมื่อบวก
รวมกับเสียงกระแสน้ำไหลริน ยิ่งพาให้รู้สึกสบายใจ

พานจะเปียกมาถึงข้างในแว่นตากันน้ำนั้นทั้งที่ไม่มีหยดน้ำ
เล็ดลอดเข้ามา

หากไม่ผ่อนคลายใจออกก็ไม่อาจหยุดค้างอยู่ที่ก้นสระ
แสนสบายนี้ได้ แต่หากผ่อนคลายใจออกจนหมดก็ไม่อาจอยู่ใต้น้ำ
ได้นาน ปัญหาโลกแตกซัดๆ แม้ใจนึกเสียดาย แต่เมื่ออดีตทรมาณ
จนทนไม่ไหวก็ต้องโผล่พ้นน้ำ พอได้สูดหายใจเอือกหนึ่งก็ถูกกระแทก

แถวหน้าท้องกะทันหัน ฉันจมลงน้ำในทันใดพร้อมฟองอากาศ
ที่ผุดพรายอีกหน เมื่อขาเตะพื้นสระพอให้ยืนตัวไว้ได้ ก่อนรีบดำผุด
ดำว่ายขึ้นมา ก็เห็นตัวคนร้ายที่กำลังหนีไปพอดี แม่วิ่งหนีพลาง
หัวเราะ “ก๊าก ฮ่า ๆ ๆ ๆ” ท่าทางยามแหวกน้ำวิ่งหนีไปด้วยความ
เร็วสูงจนอยู่ไกลลิบช่างดูเหมือนกับปะจริง ๆ เออ...ก็ไม่เคยเห็น
กับปะจริงหรือกะนะ แต่คิดว่าเป็นแบบนี้แหละ ไม่ก็เหมือนนักรบ
หนีสงครามในการ์ตูนแก๊ก

“เตี้ยวเถอะ ทำตัวเป็นเด็กไปได้”

ฉันบ่นว่าเพียงเท่านั้น แล้วรีบขึ้นจากสระเพื่อไล่ตามแม่ไป
ฉันถอดหมวกว่ายน้ำก่อนเดินไปอีกฝั่งของสระเพื่อหาอะไรทำ
ตรงนั้นเป็นห้องอาบน้ำฝักบัวกับอ่างจากุซซี่ในร่ม ใต้น้ำลอยฟุ้งราวกับ
ออนเซน พื้นบานประตูไปเป็นข้างนอกก็เหมือนจะมีอ่างจากุซซี่
ด้วยเช่นกัน แอบมองแวบหนึ่งก็เห็นแม่กำลังแช่อยู่ในอ่างจากุซซี่
ด้านนอกนั้น ฉันเลยเสี่ยงไม่เดินเข้าไปหา

ด้านหน้าประตูซึ่งเชื่อมไปถึงด้านนอกมีชาน้ำสองชนิด คือ
มิสต์ชาน้ำหรือชาน้ำอุณหภูมิต่ำ กับสตรีมชาน้ำหรือชาน้ำไอน้ำ
ผู้ใช้บริการสามารถสัมผัสไอร้อนที่เหมาะสมได้จากทั้งสองแบบ ไหน ๆ
ก็มาแล้ว ฉันจึงตั้งใจจะลองเข้าเพื่อเปรียบเทียบดูว่าแบบไหนดีกว่า
แต่เพราะฉันไม่เคยเข้าชาน้ำมาก่อน จึงไม่รู้วิธีการใช้เลย

ขณะที่ฉันถือกระดานสีฟ้าสำหรับรองบันทึยเดินสอดส่าย
ไปมาอยู่หนึ่งเอง ก็มีคนเดินเข้ามา ฉันเบือนสายตาหันไปมองหญิง
วัยกลางคนที่เดินสวนเข้าชาน้ำมา แต่แล้วสายตากลับถูกตรึงอยู่ที่
อีกฝ่ายด้วยสิ่งซึ่งคล้ายกับเตจาวู ทันใดนั้นอีกฝ่ายก็หันกลับมา
มองฉัน แคสบตาทันที ๆ แต่เราทั้งคู่กลับยืนนิ่ง

คงเพราะตั้งใจเข้ามาใช้ชาน้ำอย่างเดียว เธอจึงไม่สวมหมวก

ว่ายน้ำ เรือนผมสีดำ อายุน่าจะประมาณแม่คน

คล้ายใครกันนะ ขณะที่ฉันครุ่นคิด อีกฝ่ายก็เปิดปากขึ้น
“ไม่ชอบใจเอาซะเลย”

เธอเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแฝงอารมณ์หยอกล้อซึ่งตรงข้าม
โดยสิ้นเชิงกับถ้อยคำ นึกไม่ออกเลยว่ารู้จักใครที่ใช้น้ำเสียงแบบนี้

“ที่นี่มีแต่ลุง ๆ ป้า ๆ อายุประมาณฉันถือว่าเด็กที่สุดแล้ว
มันก็เลยชวนให้รู้สึกปลื้มใจนะสิ อ้อ ไม่นับเด็กประถมที่เรียนว่ายน้ำ
กับเทนนิสนะ เพราะงั้นแหละ คงเข้าใจความรู้สึกของฉันตอนเห็น
เธอเข้ามาใช่ไหม”

“เอ่อ...”

ยื่นร้ายรวเร็วเป็นชุด สรุปลือคือแค่อยากบอกว่าไม่ชอบใจพวกคน
หนุ่มสาวสินะ

เพิ่งเคยมีใครมาพูดเรื่องแบบนี้ต่อหน้าเป็นครั้งแรก

“ก็ว่าไปนั่น แต่คนหนุ่มสาวนี่หายากนะ”

“นั่น...สินะคะ”

ตอบพลางส่งเสียง ‘ฮึะ’ แสนเบาในลำคอ

ขณะจืดจางไปหน้าด้านข้างของหญิงวัยกลางคน ม่านหมอก
ซึ่งเคยรยล้อมความเดจาวาก็เริ่มเลือนหาย

แล้วก็มาแน่ใจในตอนที่คุณยายคนหนึ่งซึ่งออกจากชานา
มาเอ่ยทักเธอคนนั้น

“คุณอาตาใจเองก็มาด้วยเหอ เข้าชานาไปก็ไม่พอมหรง
นะจ๊ะ”

“ใส่ใจกันมากไปหน่อยแล้ว”

นามสกุลของคนที่ได้คุยกันไม่กี่คำช่างคลับคล้ายกับเพื่อน
ร่วมโรงยิมเหลือเกิน

ตอนนั้นเองที่รู้ว่าคล้ายอาดาจิเปียบเลย โอ้วววว นี่มัน
พรมลิวิต

ญี่ปุ่นนี่แคบจริง ๆ ไม่คิดเลยว่าฉันจะได้เจอแม่ของอาดาจิในทีแบบนี้
เรียกว่ามีดวงต่อกันหรือเปล่านะ ฉันอาจไม่ถนัดรับมือกับแม่
ตัวเองสักเท่าไร แต่การเจอแม่ของเพื่อนก็ชวนให้กระอักกระอ่วน
ใช่ย่อย ฉันคิดพลางจ้องมองแม่ของอาดาจิขณะพยายามทำตัว
ลีบเล็กอยู่ในห้องสตรีมชานา

อาดาจิไม่ชอบพูดถึงพ่อแม่ เจ้าตัวปิดปากเงียบสนิท
แทบไม่เคยพูดถึง แม้การที่คนวัยเราไม่ค่อยพูดถึงพ่อแม่จะเป็น
เรื่องปกติก็เถอะ แต่ฉันสัมผัสได้ว่าความรู้สึกของอาดาจิต่างจาก
อาการต่อต้านซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของวัยรุ่น ขณะที่ความรู้สึก
ของพวกเรายังคงมีเยื่อใยแอบแฝง ทว่าความรู้สึกที่อาดาจิมิต่อแม่
กลับเย็นเยือก แห้งผากราวกับทะเลทราย ซ้ำร้ายตัวอาดาจิกำลัง
ไม่รับรู้ด้วยซ้ำว่าเม็ตทรายเหล่านั้นจับตัวกันเป็นก้อนแข็งด้วยอารมณ์
ความรู้สึกที่แสดงออก

“...แล้วก็นะ ได้ยินว่าวิธีสอนของโค้ชคนนั้นแย่มากจริง ๆ”

“ใช่ ๆ วิธีสอนของพนักงานอีกคนดีกว่า เสียก็เพราะ...”

แม่ของอาดาจิกับคุณป้าอีกคนกำลังพูดคุยกันอย่างครั้นเคร่ง
แม้เหลือไหลท่วมตัว ดูเหมือนจะคุยกันเรื่องเทนนิสว่าพนักงานชาย
คนไหนใช้ไม้ได้ ไม่ต่างจากนักเรียนหญิงคุยกันเรื่องข้อดีข้อเสีย
ของผู้ชายในห้องเลย แถมการนิทานคนเพศเดียวกันยังเป็นหัวข้อ
สนทนาแสนเผ็ดร้อนเหมือนกันอีกต่างหาก

แม่ของอาดาจิดูจะชอบเข้าสังคมและการพูดคุยชนิดที่ต่างจาก
ลูกสาวลิบลับ นอกจากผิวที่หย่อนคล้อยตามวัยแล้ว ใบหน้าด้านข้าง

ก็ช่างคล้ายคลึง ทรงคางเหมือนกันอย่างกับแกะ และเพราะคล้ายกันแม้กระทั่งสีผม หากมองไกล ๆ คงเข้าใจผิดคิดว่าอาดาจิเปลี่ยนทรงผมก็เป็นได้

ยิมนี้อยู่ไกลจากบ้านของอาดาจิพอสมควร ก็อุตสาหกรรมดีต่อมานะฉันยังคงเหม่อมองต่อไปโดยไม่รู้แน่ชัดว่าตัวเองกำลังหงุดหงิดกับการที่อีกฝ่ายนิทาเปรียบเทียบกับคนอื่นหรือเปล่า ร้อนจัง

อุณหภูมิราวกับกลางฤดูร้อนจนเริ่มวิงเวียนตาลาย แต่เดิมนั้นก็ไม่ค่อยถูกกับความร้อนอยู่แล้ว

แต่เพราะแม่ของอาดาจิเข้ามาในนี้ ฉันเลยเปลอเข้ามาด้วย
“...จริง ๆ เลย ว่าแต่ลูกของเธอตอนนี้อายุเท่าไรแล้วล่ะ”

“อายุสิบห้า อยู่ม.ปลายปีหนึ่งนะ”

แม่ของอาดาจิเอ่ยตอบ อ้าว ยังไม่ถึงวันเกิดของอาดาจิเธอเนี่ย

“อ้อ ดิฉันเลยนะ สอบเข้าม.ปลายเสร็จก็หมดห่วงแล้วใช่ไหม”

“ก็นะ...”

“ส่วนลูกฉันปีนี้จะสอบเข้ามหาลัย...”

ปีที่แล้วแม่ฉันก็คงคุยเรื่องนี้เหมือนกันละมัง

“ถึงจะไม่มีอะไรให้หวัง แต่แก็เด็กเลี้ยงยาก ทำเอาลำบากเลยละ”

คุณแม่ของอาดาจิกล่าวเช่นนั้นพร้อมกิ้วหัวเราะ ดวงตาของฉันเคลือบน้ำตาโดยอัตโนมัติ

นึกสะกิดใจเมื่อได้ยินคำว่าเด็กเลี้ยงยาก

“คิดอะไรอยู่ก็ไม่บอก ฉันเลยไม่ค่อยเข้าใจ เป็นเด็กนิสัยอึมครึมนะ เข้ากับคนอื่นยากด้วย”

ภาพของมารดาขมบอกล้ำถึงอาดาจิช่างเลือนรางยากต่อการ

จับต้อง

ซึ่งหมายความว่าความจริงนั้นตรงข้ามกับสิ่งที่แม่ของอาดาจิพูดโดยสิ้นเชิง ฉันรู้สึกไม่พอใจเมื่อเห็นแม่ที่ไม่รู้จักเข้าอกเข้าใจลูกของตัวเองบ้างเลย ผู้ใหญ่มักลืมนึกว่าตัวเองเคยเป็นเด็กมาก่อน

เพราะฉะนั้น

“เอ๋อ...”

ทั้งที่ไม่ได้อยากทัก แต่กลับส่งเสียงออกไปเสียได้ อะไรแบบนี้มักเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

“ฉันก็ไม่ค่อยรู้เรื่องของอาดา...ลูกของคุณหรอก แต่นั่นคิดว่าวิธีการพูดแบบนี้มันไม่ค่อยดีนะคะ”

ฉันโกหก ไม่สิ ไม่เชิงโกหกหละมั้ง ก็พูดไม่ได้ว่ารู้จักดีนักหนาใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ พูดให้เข้าใจง่ายคือฉันกำลังกลัว มันก็แหงอยู่แล้วละนะ สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าลูกตากำลังกลอกไปมาหาจุดโฟกัสไม่ได้ การต่อปากต่อคำกับผู้ใหญ่จำเป็นต้องใช้ความกล้าขนาดนั้นเลยแหละ

ความกล้าที่มีไม่มากพอพาให้ฉันลุกลี้ลุกลอน สถิติสัมปัญญะแทบลอยห่างออกไปแสนไกล

ความคลุมเครือหมองหม่นนั้นหาใช่เพราะความร้อนจากชาน้ำแต่อย่างใด

แม่ของอาดาจิจ้องฉันอย่างนึกฉงน คงคาดไม่ถึงว่าฉันจะร่วมบทสนทนาด้วยละมั้ง

“เพราะไม่ได้เลี้ยงก็เลยไม่เข้าใจไม่ใช่หรือคะ”

แม่ของอาดาจิถลึงตาทันทีที่ได้ยินคำที่ฉันพูดไป

จะบอกว่าฉันพูดผิดนั้นหรือ

แม่ของคนอื่นจ้องฉันอย่างฉันเข้าอกเข้าใจลูกสาวอย่างดี

เพราะว่าแม่คอยใส่ใจยังงี้ละ

ความหงุดหงิดจึงเริ่มชัดเจนจนชวนให้นี้กรังเกียจ...แล้วอาดาจิจะคิดยังไงกันนะ

คำพูดพวกนั้นมันก็แค่ข้ออ้างข้าง ๆ คู ๆ เท่านั้นเองไม่ใช่หรอ

“อ้อ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเถียงหรืออะไรหรอกนะคะ”

ฉันเอ่ยชัดเสียงสูงก่อนที่อีกฝ่ายจะทันได้ตวาดใส่ ไม่คิดหรือคิดว่าตัวเองจะเปลี่ยนความเข้าใจของวัยกลางคนได้ด้วยการพูดคุย

ฉันไม่เอ่ยทำอะไรไร้ประโยชน์แบบนั้น แต่เรื่องที่อีกฝ่ายจะรับฟังไหม ก็ถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“เธอมากับพ่อแม่งั้นหรอ”

แม่ของอาดาจิเอ่ยถาม น้ำเสียงเรียบนิ่งกว่าที่คิด

“ก็ใช่หรือคะ”

“ชื่ออะไร คนไหน”

“ฉันว่าไม่เกี่ยวกับเลยนะคะ”

นี่เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของฉัน ไม่เกี่ยวกับพ่อแม่เสียหน่อย

ฉันเอ่ยปากชิงตัดหน้าแม่ของอาดาจิที่ตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง

“ฉันไม่ได้คิดจะชวนทะเลาะนะคะ”

เอ่ยย้าอีกหน ฉันไม่เอ่ยอยากแทรกแซงชีวิตของใคร แล้วก็ไม่อยากถูกใครแทรกแซงด้วย

แต่การพรวดพราดเรื่องที่ทนเจียบไม่ไหวออกไปตามใจชอบก่อนซึ่งหนี นี่แหละคือนิสัยของพวกวัยรุ่นสมัยนี้

ถ้อยคำไร้ความรับผิดชอบพวกนั้นจะปล่อยให้ผ่านไปเลยก็ได้ ทว่าแม่ของอาดาจิลบหน้่งไม่ขยับ แทนที่จะบอกว่าไม่ชอบใจ ดูเหมือนเธอกำลังจ้องหน้าฉันด้วยแววตาครุ่นคิดเสียมากกว่า

ฉันไม่ได้บอกชื่อ ดังนั้นเธอจึงไม่มาจะรู้จัก แต่คงเพราะคำที่ฉันพูดไป เป็นปฏิกิริยาของเด็กวัยเดียวกับลูกสาวของตัวเอง คุณป้าด้านหลัง นั่งมองพวกฉันอย่างไม่ค่อยเข้าใจเรื่องราว

แม่ของอาดาจิไม่มีท่าทีที่จะพูดอะไรอีก เธอไม่เอ่ยถาม ทว่ายังไม่ละความสนใจ

เพียงแค่อ้างมองฉันเท่านั้น

เธอนิ่งเงียบ กลายเป็นว่าฉันต้องเป็นฝ่ายเริ่มก่อน นิสัยนี้ เท่านั้นที่เหมือนกับลูกสาวไม่มีผิด

“ฉันไม่รู้หรอกนะคะว่าใครถูกใครผิด เรามาแข่งกันเพื่อตัดสิน ว่าใครเป็นฝ่ายถูกกันเถอะคะ”

“แข่ง?”

กระทั่งตัวเองยังคิดว่าเป็นข้ออ้างที่มัดมือชก แต่วิธีนี้เร็วว่าการมาหั่งอึบายนั่นนอน

ฉันไม่อยากมาเจอแม่ของอาดาจิอีก ก็เลยตั้งใจตัดสินให้ รู้ตัวรู้แค้นกันตรงนี้ไปเลย

“คนที่เหลืออยู่ในขวาน่าเป็นคนสุดท้ายจะเป็นฝ่ายชนะ ถ้าฉันชนะ ฉันก็จะเป็นฝ่ายถูก เพราะฉะนั้นขอแค้นนี้เท่านั้น ลองทำตัวเป็นแม่ที่ดีกับลูกที่เถอะนะคะ”

มันจะมีความหมายอะไรกันนะ การทำตัวเป็นแม่ที่ต้องทำ ยังไง นึกภาพไม่ออกเลย

แต่หากเรื่องนี้ผ่านไป ฉันก็จะมีเรื่องสนุก ๆ เพิ่มมากขึ้น เมื่อได้เจออาดาจิในวันพรุ่งนี้

ฉันมีแรงจูงใจประมาณนั้นละ

“นั่นเป็นการต่อต้านตามประสาวัยรุ่นนั่นแหละ”

“ตามนั้นค่ะ”

ไม่ได้ทำไปเพราะเป็นเพื่อนของอาตาจหรือหอกะ ฉันทันไม้ตัว
ไปข้างหน้า เค้าศอกลงบนเซ้า

แยกไม่ออกเลยว่าหยดน้ำที่ไหลลงมาจากผมคือน้ำในสระ
หรือเหื่อ ฉันทันอาจประมาทการแข่งชันครั้งนี้ไปหน่อย

ขณะที่ฉันทันคิดจะถอนคำพูดแล้วยอมประนีประนอม
อย่างง่ายดาย แม่ของอาตาจกลับโถมตัวไปข้างหน้าเหมือนฉันทัน
แผ่บรรยากาศคล้ายบอกว่าการแข่งชันเริ่มขึ้นแล้ว ฉันทันจึงหมด
โอกาสถอย

ไม่คิดเลยว่า จะรับคำท้าจากคนที่เพิ่งเจอแถมแทบไม่ได้คุย
อะไรกัน

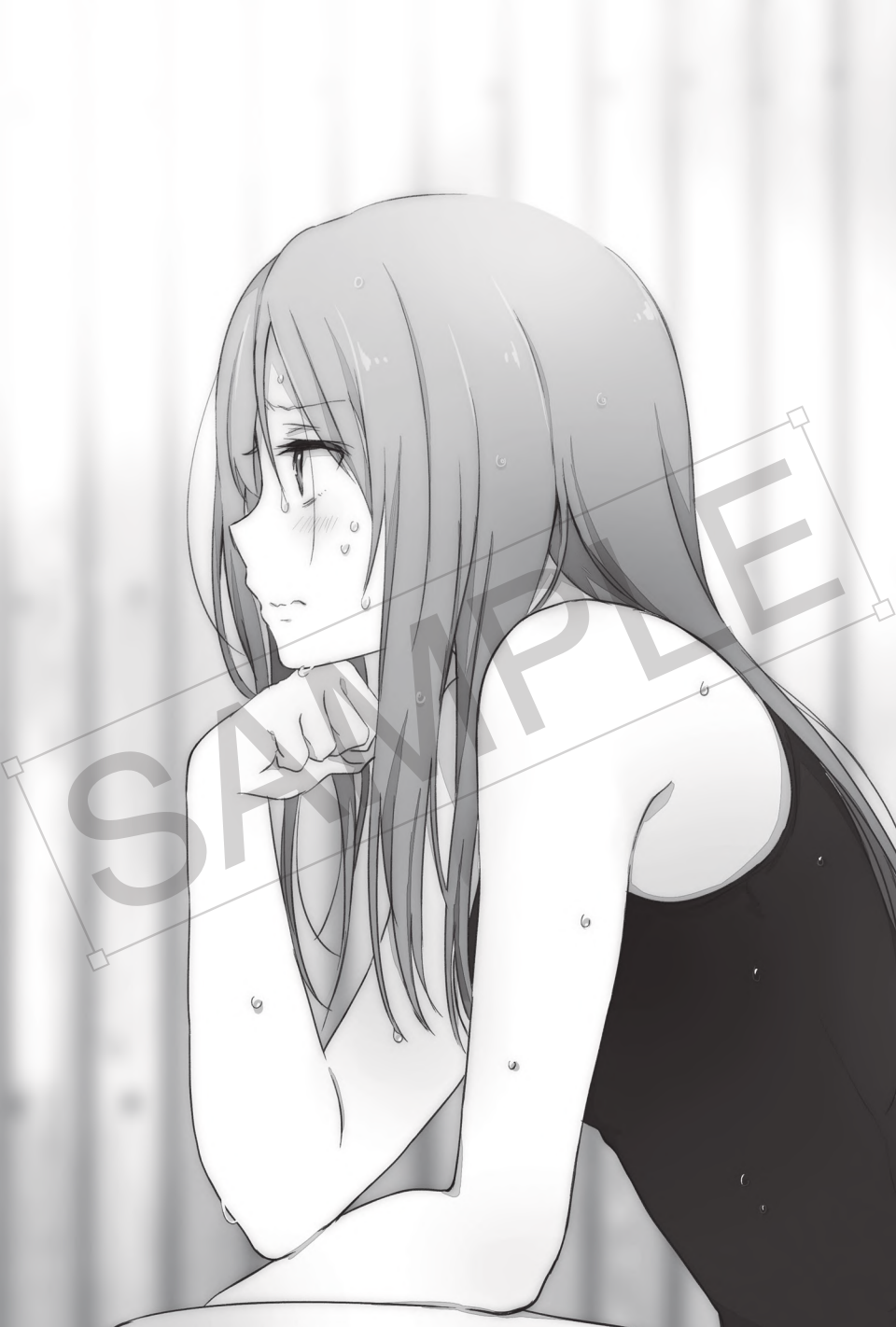
นึกถึงอาตาจตอนท้าแข่งโบว์ลิ่งขึ้นมาเลย บ้านอาตาจอาจ
ยึดติดกับการแข่งชันก็เป็นได้

คุณป้าที่มาด้วยเอียงคออย่างจงใจ เอ่ยความเห็นต่อพวกฉันทัน
อย่างตรงไปตรงมาว่า “ประหลาดกันจริง” นั่นสินะ มองมุมไหน
ก็ถือเป็นการกระทำแสนประหลาด ฉันทันไม่ได้พูดอะไรทำนองนั้นออก
ไปเพราะอยากให้แม่ของอาตาจสำนึกผิดหรือหอกะ แค่ว่าตัวหาเรื่อง
เฉยๆ แล้วมาถึงจุดนี้ได้ยังไงล่ะเนี่ย

อย่างไรก็ตาม การแข่งความฮึดได้เริ่มขึ้นแล้ว แม้เป็นเพียงการ
แข่งชันแสนธรรมดา ไม่มีอะไรให้ตื่นเต้นก็ตาม ฉันทันต่อสู้กับความรู้สึก
คล้ายร่างกายระเหยเหือดแห้งไปจนถึงแก่นวิญญูณพร้อมหยาดเหงื่อ
บนแผ่นหลัง แต่มันก็เท่านั้น การแข่งว่ายน้ำในสระอาจครึกครื้นกว่า
แต่ที่ไม่ได้ท้าแข่งว่ายน้ำก็เพราะมีโอกาสสูงกว่าที่ฉันทันจะแพ้

คุณป้าที่มาด้วยออกจากชาน้ำไปก่อน เธอเอ่ยเตือนพวกเรา
ให้แข่งกันแค่พอประมาณ แต่เพราะหุ้อ่อนหนักขึ้นจึงจับใจความ
ได้ลำบาก อาตาจซึ่งตอนนี้น่าจะอยู่ที่บ้านคงจินตนาการไม่ออก

หรือกว่าแม่ของตัวเองกำลังแข่งแพ้ชนะเป็นเด็ก ๆ อยู่ในขวาน่ากับเพื่อนร่วมห้อง

“แม่ที่ดีนี่เป็นยังไง”

ในตอนนั้นเองแม่ของอาดาก็เอ่ยถาม ความขุ่นขึ้นเหือดหายไปจากหน้าเสียงมากเอาการ

มาหมอกปกคลุมสติของฉันเช่นกัน พานให้รู้สึกขี้เกียจตอบมากกว่าปกติ

“ไม่รู้ค่ะ ฉันไม่เคยเป็นแม่ใคร”

“แม่ในอุดมคติของเธอก็ได้ บอกหน่อยได้มั้ย”

อะไรกันล่ะนั่น แม่ในอุดมคติของฉัน?

ใครจะไปบอกให้คนอื่นฟังกันเล่า

“ก็แม่ทั่วไบนั่นแหละค่ะ”

“พ่อแม่ทั่วไบนี่เป็นแบบไหน”

“...พ่อแม่ที่อยู่ด้วยกันกับลูก? กินข้าวด้วยกัน? อะไรแบบนี้? เรื่องนั้น...ฉันก็ไม่รู้หรอก”

ยิ่งให้คำจำกัดความ ความสัมพันธ์ยิ่งพัวเลือน ฉันคิดว่าสิ่งที่เรียกว่าความสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นดำรงอยู่ด้วยการลอยละล่องอย่างไรรูปร่าง ไม่ว่าจะเพื่อนหรือครอบครัว การพยายามลงรายละเอียดมากเกินไปจนทำให้เนื้อในกลวงเปล่า เมื่อคิดจะทำให้สิ่งที่มองไม่เห็นกลายเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจนในสายตา สิ่งนั้นก็สูญเสียดุลค่าอันเรียกว่าสิ่งที่มองไม่เห็น และกลับกลายเป็นสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเลย ซึ่งสิ่งที่ได้เห็นในคราวนี้จะห่างไกลจากสิ่งที่เราอยากเห็นในครั้งแรก เราจะเข้าใจผิดว่าสิ่งนั้นคือธาตุแท้ทั้งที่มันยังไม่เคยเผยตัวออกมาด้วยซ้ำ และสุดท้ายก็สิ้นหวัง

การเชื่อมั่นแต่ด้านดี ๆ ของเพื่อนนั้นเป็นสิ่งที่ผิด แต่การยกเอา

เฉพาะด้านไม้ตีของเพื่อนมาพูดและคิดว่ามันคือนิสัยที่แท้จริงของเขา
ก็ไม่ถูกต้องเช่นกัน หากไม่ทำให้ทุกด้านคลุมเครือเอาไว้ ก็ไม่อาจ
เป็นเพื่อนกันต่อไปได้

แม่ของอาดาจี้เยียบไปอีกแล้ว แม้คิดว่าเธอยังไม่พอใจกับการ
อธิบายของฉันทก็ตาม ทุกครั้งที่หยาดเหงื่อรินไหลลงบนเปลือกตา
ไบหน้าของฉันทจะย่นอยู่ เขย่าขาหนักขึ้นทุกที ฉันทก้มหน้าลงต่ำเพื่อ
พยายามอดทน

หลังจากผ่านไปประมาณสิบนาทีได้ นับรวมตั้งแต่ตอนเข้ามา
ก็เกือบยี่สิบนาทีแล้ว

“วันก่อนมีคุณตาคนหนึ่งเป็นลมและเลือดไหลเพราะเข้าชามาน่า
นานเกินไปด้วยนะ”

“...”

แม่ของอาดาจี้เยยู่ ใช้กลยุทธ์ชี้โก่งแบบนี้ ช่างสมเป็นผู้ใหญ่
จริง ๆ

“ฉันทยอมแพ้ให้อามัย”

แม่ของอาดาจี้มีไบหน้าแดงก่ำ เสนอตัวยอมแพ้ด้วยรอยยิ้ม
อิหลักอิเหลือ

ฉันทไม่ชอบอะไรแบบนี้เลย

หากตอบตกลง การแข่งขันก็จบเพียงเท่านั้น แต่ฉันทก็มีศักดิ์ศรี
เหมือนกัน

“ไม่ต้องยอมแพ้ให้ก็ได้ค่ะ”

“จะยอม”

“ไม่ให้ออม”

นี่มันบทสนทนาแบบไหนกันเนี่ย ความร้อนเลนงานจนน้ำเสียว
ราบเรียบและแปร่งแปลก

“จะยอมแพ้ให้”

“อย่ายอมให้เลยค่ะ”

นี่เรากำลังคุยอะไรกันอยู่นะ เริ่มหาต้นตอไม่เจอแล้ว

“ถ้าดีใจ ฉันก็อยากให้ออกออกมาตรงๆ ว่าดีใจนะ”

จู่ๆ ก็ชวนคุยเรื่องอื่น แม่ของอาดาจิงเยยหน้าขึ้นก่อนเบะ
ริมฝีปากกลางจนหน้าตาดูประหลาด

“พาไปไหนก็เอาแต่เก็บตัว ฉันเลยไม่รู้ว่าจะรู้สึกสนุกหรือ
ไม่ชอบ”

“...ลูกสาว?”

“ใช่”

“ตอนนั้นอายุเท่าไร?”

“ตอนห้าขวบละมั้ง ฮะ อาจจะมีสิ”

แม่ของอาดาจิงยับนิ้ว อาดาจิงที่อายุน้อยกว่านี้...จะเหมือนกับ
อาดาจิงในตอนนี แต่ตัวเล็กลงหรือเปล่านะ

“ไม่เอาเรื่องตอนเด็กขนาดนั้น ลองคิดเรื่องของลูกในตอนนีดู
ไม่ดีกว่าหรือ”

“ให้คนเป็นพ่อแม่พูดอะไรจู้จู้จุกจิก ลูกก็มีแต่รำคาญเปล่าๆ
ฉันเองก็เคยเป็นเหมือนกัน”

“ก็จริงนะ”

ไม่ยอกรำคาญหรอก แต่ถ้าไม่มายุ่งกันเลยก็ไม่ชอบเหมือนกัน
คนที่จะตอบสนองความเอาแต่ใจแบบนั้นได้มีแต่พ่อแม่
เท่านั้น ฉันก็เลยอยากให้อาดาจิงบ้าง

เวลาที่ลูกโอบกอดความขัดแย้งทำนองนั้น ก็อยากให้อาดาจิง
ช่วยแนะนำว่าควรทำอย่างไร

“เอาละ ได้เวลายอมแพ้ให้เธอแล้ว”

“ก็บอกว่าไม่เป็นไรงะคะ...”

คุณแม่ของอาดาจิลูกขึ้นก่อนเดินโซเซไปยังทางออก ฮีะ
หนีไปแล้ว

คงถึงขีดจำกัดแล้ว

ตอนกำลังผลึกเปิดประตู แม่ของอาดาจิจหยุดยืนก่อนหันกลับ
มาหาด้วยท่าทางโรยแรง

“ลูกสาวฉันนะ...เฮ้อ ช่างมันเถอะ”

เธอสายศีรษะคล้ายอยากพุดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็
หนีออกไปข้างนอกโดยไม่บอกอะไร

ฉันเองก็ตามออกไปด้วยเหมือนกัน พยายามหวนคิดว่าตัวเอง
ได้พุดอะไรไม่ได้ออกไปหรือเปล่า แต่ปวดหัวเกินจะนึกออก

ฉันเดินโซเซออกไปข้างนอกก่อนทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้สีขาว
และเพิ่งมารู้ตัวในตอนทั้งหมดแรง

ว่าพวกเราแข่งกันโดยไม่ได้วางเงื่อนไขที่ฉันแพ้เลย
ยากที่จะคิดว่าแม่ของอาดาจิจไม่ทันนึกถึง ฉันพยายามคิดหา
สาเหตุที่อีกฝ่ายไม่เอ่ยคำอะไรออกมา ทว่าความร้อนล้นงานสมอง
จนสติเลือนหายไปไม่นานหมอก ไม่อาจความหาถ้อยคำใดๆ ได้พบ
จำต้องปล่อยให้คำตอบคลุมเครืออยู่เช่นนั้น

อาจเป็นศักดิ์ศรีของผู้ใหญ่ละมั้ง สิ่งที่คล้ายความต้อตึงเพราะ
คิดไปเองว่ารับมือไหวคงทำให้แม่ของอาดาจิจตอบรับคำทำของฉัน

ฉันแสรังทำเป็นเข้าใจไปในการทำงานนั้นตามประสานคนเป็นเด็ก

เนื่องจากเมื่อวานได้พยายามอย่างหนัก ร่างกายของฉันจึงบอกว่า
วันนี้พักผ่อนได้

ฉันใช้อาการปวดกล้ามเนื้อเป็นข้ออ้างมาหลุกอยู่บนชั้นสอง

ของโรงยิมตั้งแต่เช้าวันจันทร์โดยไม่เข้าห้องเรียน พอเอนตัวลงนอนบนพนักก็รู้สึกหนาวอยู่นิดหน่อยในตอนแรก กำลังเข้าสู่หน้าหนาวแล้วจริงๆ

ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือตั้งใจ อาดาจเองก็อยู่ที่ชั้นสองเหมือนกัน ไหนๆก็โดดเรียนด้วยกันแล้ว ฉันเลยขอยืมมาของอาดาจเสียเลย ล้มตัวนอนโดยใช้ต้นขาที่ยืดเหยียดออกของอาดาจต่างหมอนตอนแรกผิวของอาดาจก็เย็นเหมือนกัน แต่ตอนนี้อุ่นมากเลย แดมยังนุ่มอีกด้วย

“เมื่อก่อนเคยทำแบบนี้หรือเปล่า”

“ก็เคยอยู่นะ แต่ตอนนั้นฉันเป็นฝ่ายโดนหนุนตักนะ”

“อ้อ งั้นหรอ”

ฉันพลิกตัวไปอีกด้าน อาดาจเงยหน้ามองเพดาน ไม่ได้มองมาที่ฉัน ดูเหม่อลอย ริมฝีปากเผยออก ทว่าพวงแก้มกลับแดงระเรื่อ แดมขาก็มีอาการแปลกๆ

“ดูขำเกร็งๆ นะ เป็นอะไรหรือเปล่า กระจกใหญ่เลย”

“เอ๊ะ เอ่อ...อืม ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก”

แม้อาดาจจะบอกว่าไม่ต้องสนใจ แต่ฉันคิดว่ามันไม่น่าจะปกติเมื่อลองใช้นิ้วบีบบริเวณที่กระจก ก่อนขาของอาดาจก็กระด้างขึ้นมา พาให้ศีรษะของฉันสั่นไหวจากต้นขาที่ยกชันขึ้นจนมาหยุดอยู่บนกระโปรงตรงโคนขา อาดาจกลับไปเหยียดขาตามเดิมแล้ว แต่ฉันซึ่งเกียจเกิ่นกว่าจะกลับไปที่เก่า จึงนอนอยู่อย่างนั้น ใกล้เคียงอาดาจมากกว่าที่เคย

ฉันเหม่อลอยนึกถึงบทสนทนาครั้งก่อน อย่างนี้เองได้กลิ่นของอาดาจด้วย

ตอนนั้นอาดาจก็ยังจ้องมองด้านบนอยู่ตลอด

แม้จิตใจไม่อยู่กับตัว แต่ร่างกายยังคงตอบสนองได้ว่องไว
สินะ

เป็นคนที่แปลกดีแฮะ ฉันนึกถึงตอนที่เจอกับแม่ของอาดาจิ
เมื่อวานนี้ สาเหตุที่อาดาจิมาที่นี่อาจจะเกี่ยวกับเรื่องนั้นก็ได้ ถือเป็น
ความผิดของฉันส่วนหนึ่งที่เรื่องมาถึงขั้นนี้

หลังจากไม่ได้พูดอะไรออกมาสักพัก ในที่สุดอาดาจิก็ตีเปิด
ปากขึ้น

“เมื่อวานนี้ขึ้นมาทำอะไรเหรอ”

“ทำอะไรเหรอ ก็ไม่มีอะไรหรอก ไม่นอนกลิ้งไปกลิ้งมา
ก็อุ่นๆ ร้อนๆ”

“อุ่นๆ ร้อนๆ?”

อาดาจิเอียงคอเมื่อได้ยินถ้อยคำปริศนา ฉันปกปิดเรื่องไป
สปอร์ติมโดยไม่ได้ตั้งใจ บางทีอาดาจิอาจจะยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่
ของตัวเองไปที่แบบนั้นบ่อยๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่ชวนคุยเรื่องเมื่อวานนี้
หรอก พอฉันเงยหน้าขึ้นมอง อาดาจิก็ก็นิ่งตามองทางอื่น

“เมื่อวานนะนะ”

“อืม”

“แม่ทำตัวแปลกๆ”

อาดาจิเปรยขึ้น อ้อ ว่าแล้วเชียว...ดูเหมือนฉันจะรับบทเป็น
ตัวช่วยของอาดาจิเข้าแล้ว

“แปลกที่ว่าคือยังไงเหรอ”

ฉันแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง อาดาจิใช้นิ้วสางผมก่อนขยับปาก
พิมพ์

“ก็กินข้าวเย็นด้วยกัน”

“...นั่นแปลกแล้วเหรอ”

สำหรับบ้านฉันแล้วถือเป็นเรื่องปกติ ฉันกินข้าวกับพ่อแล้วก็
น้องสาวด้วย ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลยตั้งแต่สมัยประถม เรื่องนี้
จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันไม่เข้าใจความรู้สึกของอาตาดิจได้อย่าง
หมดจด

“แปลก...หรือจะบอกว่าน่าคิดถึงทีละ แล้วก็...รู้สึกอึดอัด”

อาตาดิจขีดเขียนรูปร่างความรู้สึกอย่างคลุมเครือคล้ายสับสน
ในถ้อยคำ ฉันไม่อาจสัมผัสได้ถึงความรู้สึกด้านบวกในเค้าโครง
ลายเส้นนั้น รู้สึกได้เพียงความตะขิดตะขวงภายในใจ

“ปกติถึงจะทำอาหารให้กิน แต่ไม่เคยกินด้วยกันเลย”

“...หือ”

“แล้วก็ไม่ค่อยอยู่บ้านด้วย”

ดูเหมือนรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉันเป็นอย่างดี นิสัยชื่อตรง
เกินคาดซะ

ฉันสัมผัสได้ถึงความซื่อสัตย์เช่นนั้นในตัวของคุณสาวเหมือนกัน
ท่าทางจะมีนิสัยบางอย่างที่คล้ายกันอยู่บ้าง

“แล้วดีใจมั๊ย”

“ไม่ค่อย เพราะไม่มีเรื่องให้คุยเลยอึดอัดจนไม่รู้จะหาอะไรคุย”

“นั่นก็จริง”

“แล้วตอนเช้าฉันก็กลับมากินข้าวคนเดียวเหมือนเดิม ชวนให้
คิดว่าเมื่อวานนี้มันอะไรกัน”

“แหม...ยากจะเข้าใจนะคะเนี่ย”

ฉันถอดชาวดวงกลมแล้วโกหกออกไป แม่ของอาตาดิจคง
ได้ลิ้มรสความรู้สึกไม่สบายใจเช่นเดียวกับอาตาดิจแล้วอย่างแน่นอน
ฉันไม่รู้รู้สึกเห็นใจทั้งสองคนนั้นแหละ คิดเพียงว่าความสัมพันธ์แบบนี้
มีอยู่ทั่วไปแหละ

แต่รู้สึกเสียใจที่ตัวเองเปลืองทำอะไรไม่เข้าเรื่องเท่านั้นเอง
อาตาดิจเองก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่การที่อาตาดิจสามารถ
บอกเล่าความผิดพลาดเล็กน้อยเหล่านั้นกับฉัน...หรือใครคนอื่น
ได้แบบนี้ น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่าสำหรับอาตาดิจ

“...”

น่าแปลก หากคิดถึงสภาพแวดล้อมในครอบครัวแล้ว อาตาดิจ
น่าจะกลายเป็นคนที่มีนิสัยตรงข้ามกับฉันโดยสิ้นเชิง

วิถีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนของฉันกับอาตาดิจ คือแบบที่ต้องการ
รักษาระยะห่างกับแบบที่ต้องการกลมช่องว่างในความสัมพันธ์

...อืม ไม่สิ นี่อาจจะถูกแล้วก็ได้

ยิ่งสมบูรณ์พร้อมเท่าไรก็ยิ่งเหมินมองข้าม ในทางกลับกัน
หากขาดไว้โดยสิ้นเชิงก็พานให้ไม่รู้สึกรู้สา

คงเป็นแบบนี้แหละมั้ง

คนอย่างฉันไม่ได้วอนขออยากใช้ชีวิตเพียงลำพังอยู่แล้ว

มันเป็นไปไม่ได้ตั้งแต่แรก

เมื่อก่อนเคยมีใครสักคนพูดไว้ว่า มนุษย์ที่มีชีวิตสมบูรณ์แบบ
ด้วยตัวคนเดียวนั้นไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่ามนุษย์อีกต่อไป...อะไรทำนองนั้น
เพราะสมดุลของสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่ามนุษย์ได้พังทลายไปแล้ว จึงควร
จัดว่าเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทอื่น...ใช่ไหมนะ เอาเถอะ ก็พอเข้าใจ
คร่าว ๆ แกมฉันก็ได้ตั้งใจจะนอกคอกขนาดนั้นด้วย

ฉันจึงนอนหนุนตักแบบนี้ต่อไป

“ฮะ...”

อาตาดิจส่งเสียงสั้น ๆ ดวงตาที่เคยจับจ้องด้านบนกลับเหลือบ
ลงมามองฉัน

พอบทสนทนาจบลง อาตาดิจก็เพิ่งตกใจที่ศีรษะของฉัน

ไหลมาอยู่ตรงหน้าห้อง ตกใจจนตัวแข็งทื่อไปเลย พอฉันคิดจะคิดงเขยหน้าขึ้น เจ้าตัวก็ดันกดหน้าฉันเอาไว้เสียอย่างนั้น แม้นึกสงสัยแต่ก็ต้องพุบหน้าลงบนท่อนขาและกระโปรงของอาดาจิโดยไม่อาจฝืนต้าน จมูกเสียดสีกับเนื้อผ้าจนรู้สึกเจ็บเล็กน้อย

แรกเริ่มเดิมทีจมูกฉันก็ไม่ได้โตงอะไรอยู่แล้ว มีหวังได้แบนยิ่งกว่าเดิมนะลิ...เฮ้อ ช่างเถอะ

ฉันฝังใบหน้าลงบนต้นขาของอาดาจิอยู่พักหนึ่ง พุดแบบนี้แล้วฉันเหมือนคนโรคจิตยังไงไม่รู้ ฉันจึงครุ่นคิดหาคำที่ฟังดูดีกว่านี้ แต่พอเริ่มหายใจลำบากก็พานให้ขี้เกียจคิด ฉันยอมเป็นโรคจิตก็ได้

มือที่กอดศีรษะฉันผละจากไปแล้ว ฉันจึงพลิกตัวเปลี่ยนท่ามานอนตะแคงพลางปรับลมหายใจให้เข้าที่เหมือนเพิ่งขึ้นสู่วิวน้ำสุดท้ายใจเข้าออกซ้า ๆ จนกลืนอายเปลี่ยนไป ฉันหลุดหัวเราะออกมานิดหน่อย

“ได้กลิ่นจริง ๆ ด้วยเนอะ”

“เฮ้?”

“กลิ่นของอาดาจิ”

ฉันเอ่ยปากยอมรับความจริงที่อาดาจิเคยบอกไว้เมื่อครั้งก่อนทันใดนั้นใบหน้าของอาดาจิก็ตีเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ ดูเหมือนฉันจะไปสับสวิตซ์อาดาจิเข้าอย่างจัง แต่จะว่าไป ใบหน้าแดงระเรื่อนี้มีสีสันทันที่ต่างจากสีหน้าอดทนอดกลั้นของแม่อาดาจियามอยู่ในห้องชาน้ำ ใบหน้าของแม่อาดาจิเป็นสีแดง แต่ของอาดาจิเป็นสีพีช และสีพีชเป็นประกายสวยงามยิ่งกว่า

ฉันจับจ้องความแตกต่างที่ว่าขณะเอ่ยปากขอร้องอาดาจิ

“นี่ อาดาจิ ลองชิท้อพให้ดูหน่อยสิ”

“ทำไม่ละ พุดเรื่องชิท้อพตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ”

“อืม ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากดูนะ”

ฉันเอ่ยบอกด้วยเหตุผลกำกวม อาตาดิจึงไปพักหนึ่งก่อนเริ่มเคลื่อนไหว

อาจทำเพื่อไม่ให้รู้ว่าหน้าแดงละมั้ง ถึงจะเข้าไปหน่อยก็เอะอะ อาตาดิจค่อยๆ คลานไปยังบริเวณที่ว่าง จากนั้นก็นอนลงโดยหันเข้ามาทางฉัน แล้วก็ชิทอัพให้ดูอย่างง่ายดาย แถมยังทำได้อย่างต่อเนื่อง แม้เคลื่อนไหวร่างกายอย่างเชื่องช้า แต่กลับไม่อ่อนแรงลงกลางคัน หลังจากทำไปห้าครั้งติดต่อกัน อาตาดิจก็นอนลงและไม่ขยับตัวอีกเลย

“จื่อ...”

ฉันจ้องมองเธอหนึ่ง ๆ คงสัมผัสได้ถึงสายตาของฉัน อาตาดิจจึงเงยหน้าขึ้น

“อะไรเหรอ”

อาตาดิจถามด้วยใบหน้าใสซื่อ ฉันนึกอยากแห่เล่นสักหน่อย “คุณอาตาดิจคะ มองเห็นข้างในกระโปรงหมดแล้วนะคะ” ฉันพูดออกไปทั้งที่ไม่เห็นอะไรเลย ทันใดนั้นอาตาดิจก็แดงตัวขึ้นมา

แค่ล้อเล่นแท้ ๆ แต่เธอกลับลนลานเกินกว่าคิดไว้มาก ตอบสนองเร็วพอ ๆ กับน้องสาวฉันตอนที่เห็นแมลงสาบหรือตะขาบไพล่มาในห้องเลย อาตาดิจลุกขึ้นก่อนนั่งลงไปใหม่ กดกระโปรงเอาไว้ ก่อนจ้องฉันเขม็ง

บวกรวมกับหน้าแดง ๆ นั้นแล้ว ก็คล้ายว่าฉันกำลังถูกตอว่าอย่างรุนแรง

อย่างนี้ก็เหมือนฉันกลั่นแกล้งจนอาตาดิจโกรธเลยไม่ใช่หรือไง “เฮ้ะ ฉันทำอะไรผิดเหรอ แค่บอคดี ๆ เองนะ”

“คุณคามทางเพศ”

ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยมีใครว่าฉันแบบนี้ เพราะจากเพศสภาพแล้ว ฉันจึงคิดว่าตลอดชีวิตคงไม่ถูกใครว่าด้วยคำนี้เป็นแน่

“โอ้ คุณคามทางเพศเลยหรือ...ไม่เห็นเป็นไรเลย ฉันก็เห็นอยู่คนเดียวไง”

แม้จริงๆ จะไม่เห็นก็เถอะ พอออกไปแบบนี้ อาตาดิจิเกา แก้มแดงๆ ของตัวเองพร้อมพึมพำเสียงกลับมา

“ถูกชิมามูระเห็น มันก็...นั่นแหละ”

“นั่นแหละ?”

ไม่มีอะไรต่อจากคำว่านั่นแหละที่ว่า แล้วฉันจะเข้าใจได้ยังไงว่านั่นแหละอะไร

ฉันรอให้บทสนทนาอันคล้ายสายลมสีแดงพัดกระหน่ำสงบลงก่อน แล้วค่อยกลับมาเข้าเรื่องเดิม เอ๋อชมอาตาดิจิ

“แต่เธอใจมากเลยที่ซิท้อฟได้สบายๆ เพราะซึ่จักรยานมานานหรือเปล่านะ”

“ชิมามูระทำไมได้สินะ”

“...หึ”

ได้ยินเสียงกล้ำเนื้อเสียดสีกัน ฉันขยับร่างกายเช่นนั้นให้นอนหงาย ไต่กลิ่นฝุ่นและแกล็กเกอร์จากพื้นโรงยิม แม้การแนบแผ่นหลังกับพื้นตรงนี้จะไม่ให้ความรู้สึกที่ดีนัก แต่เมื่อได้มองเพดานที่อยู่สูงขึ้นไป ฉันก็เลิกสนใจไปเอง คล้ายสติถูกจุดดิ่งให้ลอยห่าง

ฉันยกแขนหนุนศีรษะ ยกขาขึ้นเข่าและสูดหายใจ จากนั้นจึงพริ้งพรุลงมหายใจที่กักเก็บไว้ออกมา

ลำคอยกขึ้น ไหล่ขยับขึ้นเล็กน้อย แผ่นหลังอยู่ห่างจากพื้นเพียงนิดเดียว

ปวดคอจิ่ง ตึงไปหมดเลย เกร็งท้องไม่ได้เลยสักนิดเดียว
พานให้มุ่นควัด้วยออกแรงฝืน

เริ่มหายใจลำบากแล้วสิ

ขอยอมแพ้

“...เมื่อก็คือชิท้อพเธอร”

อาดาจิตตั้งข้อสังเกต

แหวตบอกรเป็นนัย ๆ ว่าเห็นฉันขยับแค่คอ

คงอยากจะบอกว่าฉันไม่ได้ใช้ท้องเลยละมั้ง แหม ฐิติ
เกินไปแล้วอาดาจิต

ฉันถือวิสาสะตีความท่าทางของอาดาจิตอยู่ในใจ

ฉันใช้มือยันตัวให้ลุกขึ้นพร้อมยกยัมเขิน ๆ แต่ยัมไม่ค่อยออก
พวงแก้มแทบหดเกร็ง

เพราะฉันเจ็บกล้ามเนื้อไปทุกส่วนนั่นแหละ ทั้งอุตส่าห์
พยายามทำตุตั้งขนาดนี้

“กะแล้ว ว่าแคว้นเตียวคงไม่มีอะไรเปลี่ยน”

อาดาจิตเอียงคอทำหน้าหงวย คล้ายไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันพูด

แบบนี้แหละดีแล้ว ถ้าเข้าใจขึ้นมา คงได้วุ่นวายกว่าเดิม
ฉันไม่อยากให้เป็นแบบนี้

“เรื่องอะไรเธอ”

“ก็มีอะไรหลายอย่างละนะ”

ฉันดันฟื้นด้วยปลายนิ้วก่อนลุกขึ้นยืน บัดกันกับหลังก่อน
เดินไปยังทางเข้าของชั้นสอง

ใกล้เวลาพักกลางวันแล้ว แม้จะพักมาตลอดก็เถอะ แต่พัก
อีกสักนิดคงไม่เป็นไรหรอก

ฉันจึงตั้งใจจะไปซื้อข้าวกลางวันมากิน ไหน ๆ แล้วก็ซื้อของ

อาดาจิมาด้วย

ทำเหมือนอย่างทุกที ราวกับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย
ตามที่ตาเห็น

